

Súd: Okresný súd Trnava
Spisová značka: 38C/65/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2118206262
Dátum vydania rozhodnutia: 06. 07. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Linda Anovčinová
ECLI: ECLI:SK:OSTT:2021:2118206262.9

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Trnava sudkyňou Mgr. Lindou Anovčinovou v spore žalobcu: M. O. F., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom Z. XXXX/XX, A., proti žalovanej: Slovenská republika, v mene ktorej koná Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, so sídlom Štúrova 2, Bratislava, o náhradu nemajetkovej škody, takto

rozhodol:

- I. Konanie v časti o zaplatenie úroku z omeškania od 14.05.2018 do zaplatenia zastavuje.
- II. Žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 3.375,- Eur, do troch dní od právoplatnosti rozsudku.
- III. Vo zvyšku žalobu zamietla.
- IV. Žalobca má voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% trov konania.

odôvodnenie:

1. Žalobca žalobou doručenu Okresnému súdu Trnava dňa 25.07.2018 domáha náhrady nemajetkovej škody vo výške 15.000,- Eur spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Žalobu odôvodnil tým, že dňa 28.09.2017 žalobca v súlade s ustanovením § 15 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene a doplnení niektorých zákonov v platnom znení podal písomnú žiadosť žalovanej o predbežné prejednanie nároku na náhradu škody spolu vo výške 36.720,65 Eur, ktorá žalobcovi vznikla nezákonným rozhodnutím vyšetrovateľa Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Trnave ČVS: G. XX/X-S.-H.-XXX zo dňa 14.03.2016, ktorým mu vzniesol obvinenie pre pomoc k obzvlášť závažnému zločinu podvodu podľa § 21 ods. 1 písm. d) k § 221 ods. 1, ods. 4 písm. a) Trestného zákona a naň nadväzujúcim rozhodnutím prokurátora Krajskej prokuratúry v Trnave, ktorým zamietol sťažnosť žalobcu proti vyššie uvedenému uzneseniu vyšetrovateľa. Žalovaná zaslala dňa 14.05.2018 žalobcovi list sp.zn. S. B. XXX/XX/XXXX-XX, v ktorom mu oznámila, že nárok žalobcu na náhradu škody uspokojí v časti zaplatených výdavkov za kopírovacie služby vo výške 116,- Eur a v časti zaplatených výdavkov za právne zastupovanie vo výške 4.062,23 Eur, t.j. spolu vo výške 4.178,23 Eur. Žalobca v žalobe ďalej argumentoval tým, že dňa 14.03.2016 mu bolo uznesením vyšetrovateľa Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Trnave (ďalej aj ako „KR PZ v Trnave“), ČVS: G.-XX/X-S.-H.-XXX, vznesené obvinenie pre pomoc k obzvlášť závažnému zločinu podvodu podľa § 21 ods. 1 písm. d) k § 221 ods. 1, ods. 4 písm. a) Trestného zákona. Proti tomuto uzneseniu žalobca v zákonnej lehote dňa 04.04.2016 podal sťažnosť, v ktorej namietal jeho nezákonnosť. Sťažnosť žalobcu bola zamietnutá dňa 02.05.2016 uznesením prokurátora Krajskej prokuratúry v Trnave, sp.zn. Kv XX/XX/XXXX-XX, pričom voči tomuto uzneseniu sťažnosť nebola prípustná. Dňa 02.08.2016 podal žalobca Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky návrh na zrušenie právoplatného rozhodnutia prokurátora a vyšetrovateľa v prípravnom konaní podľa § 363 ods. 1 a nasl. Trestného poriadku. Generálny prokurátor Slovenskej republiky vydal dňa 24.10.2016 uznesenie sp.zn. L. A. XXX/XX/XXXX-XX, ktorým

rozhodol, že uvedenými rozhodnutiami orgánov činných v trestnom konaní bol porušený zákon v ustanovení § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku a v konaní, ktoré jeho vydaniu predchádzalo, v ustanoveniach § 2 ods. 1, ods. 10, ods. 12, § 206 ods. 1 veta prvá, ods. 3 Trestného poriadku, § 221 ods. 1, ods. 1 písm. a) Trestného poriadku v neprospech obvinených O.. O. F. a M.. O. F.. Zrušil nezákonné právoplatné uznesenie prokurátora sp.zn. Kv XX/XX/XXXX zo dňa 02.05.2016 ako aj uznesenie vyšetrovateľa KRPZ v Trnave, ktorým žalobcovi vzniesol obvinenie, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia, ktoré na zrušené uznesenie obsahovo nadväzujú, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením stratili podklad. Prikázal vyšetrovateľovi, aby znovu konal a rozhodol. Dňa 27.11.2016 bol žalobcovi doručený list vyšetrovateľa OKP KRPZ Trnava s označením výzva, v ktorom bolo uvedené, aby sa žalobca písomne vyjadril, či súhlasí, resp. nesúhlasí s overením pravdivosti absolvovaním špeciálneho resp. psychofyziologického vyšetrenia (detektor lži). Následne bolo žalobcovi doručené ďalšie uznesenie vyšetrovateľa OKP KRPZ Trnava o pribratí znalca, v ktorom do konania pribral znalca z odboru „Psychológia“ A.. V. N. na podanie znaleckého posudku, ktorého úlohou bolo posúdiť a odpovedať na rôzne otázky týkajúce sa osobnosti, pravdivosti, intelektových schopností a psychického stavu žalobcu. Aj proti tomuto uzneseniu žalobca v zákonnej lehote dňa 27.03.2017 podal sťažnosť. Keďže uznesenie o pribratí znalca bolo vydané na základe písomného pokynu prokurátora Krajskej prokuratúry v Trnave, o žalobcovej sťažnosti rozhodoval generálny prokurátor Slovenskej republiky. Ten dňa 13.04.2017 vydal uznesenie sp. zn. L. B. XXX/XX/XXXX-X, ktorým zrušil napadnuté uznesenie vyšetrovateľa, a uložil mu, aby vo veci znovu konal a rozhodol. V odôvodnení uviedol, že generálny prokurátor SR v konaní o mimoriadnom opravnom prostriedku orgánom činným v trestnom konaní neuložil (a ani nemohol uložiť) pokyn vykonať psychofyziologické overenie pravdivosti svedkov na polygrafe, pretože tento postup je v rozpore s Trestným poriadkom, ani vykonať znalecké dokazovanie súdnym znalcom z odboru Psychológia vo vzťahu k M.. O. F., pretože na tento postup nebol daný zákonný dôvod. Konkrétne skutočnosti, ktoré by odôvodňovali potrebu psychologického posúdenia osobnosti M.. O. F., nevyplývajú z odôvodnenia uznesenia vyšetrovateľa PZ zo dňa 02.03.2017 ani z obsahu písomného pokynu dozorujúceho prokurátora zo dňa 26.01.2017, na základe ktorého bolo uznesenie o pribratí znalca vydané. Žalobca využil všetky riadne, ako aj mimoriadne opravné prostriedky na to, aby sa domohol spravodlivosti a zastavil nezákonnosť páchanú na jeho osobe. Z neznámych dôvodov však tieto nezákonné úkony zo strany orgánov činných v trestnom konaní pokračovali aj naďalej, po zrušení obvinenia, keď už v danej veci mal procesné postavenie svedka. Aj na tieto nezákonné „výzvy“ a uznesenia však žalobca reagoval zákonným spôsobom. Žalobca ďalej upozornil na ten fakt, že dozorujúci prokurátor má byť strážca zákonnosti v trestnom konaní a „bdieť“ nad úkonmi vyšetrovateľa. Konaním orgánov činných v trestnom konaní bola žalobcovi spôsobená majetková, ako aj nemajetková ujma. Nemajetková ujma bola žalobcovi spôsobená značná, a to z dôvodu, že 7 mesiacov bol nezákonne obvinený z obzvlášť závažného zločinu podvodu. Úkony s ním robil vyšetrovateľ skoro dva roky, keďže od mesiaca jún 2015 bolo začaté trestné stíhanie vo veci, kde bol vedený ako podozrivý, približne od tejto doby začalo aj odpočúvanie jeho mobilného telefónu a mobilných telefónov ďalších členov jeho rodiny, existuje dôvodné podozrenie, že aj jeho sledovanie a ďalších členov jeho rodiny, bol predvolávaný na výsluchy, konfrontácie, bola vykonaná domová prehliadka, zhabané počítače, listiny, dožiadania informácií na jeho osobu voči rôznym inštitúciám a tento nezákonný stav trval až fakticky do mesiaca apríl 2017, keďže orgány činné v trestnom konaní sa rozhodli aj po zrušení obvinenia ho naďalej šikanovať a psychicky ničiť svojimi nezákonnými rozhodnutiami. Všetky tieto okolnosti spôsobili, že utrpela jeho česť a vážnosť ako bývalého okresného, krajského sudcu a neskôr notára, spoločenské postavenie ako aj rodinný život, ktorý bol dlhé obdobie konfrontovaný s policajnou svojvôľou. Takisto všetky tieto skutočnosti spôsobili značný životný diskomfort žalobcu, ktorý mimoriadne zosilnel od vznesenia obvinenia. U časti žalobcových známych, ako aj ostatnej verejnosti je dodnes považovaný za podvodníka, ktorý „okráda starých ľudí“, čo však preukázane nie je a ani nikdy nebola pravda. Nezákonnosť bola páchaná práve na jeho osobe, ktorá podľa Trestného zákona požíva vyššiu mieru ochrany, keďže v čase, keď bol nezákonne trestne stíhaný mal vyše XX F.. Ďalej žalobca uviedol, že O.. M. O. sa celú záležitosť rozhodol medializovať, keď zverejnil článok na internetovom portáli www.aktuality.sk, v ktorom boli žalobca a jeho syn opätovne vykreslení ako zločinci, ktorí ho okradli o majetok. Tieto skutočnosti a tvrdenia mohol O.. O. zverejniť na základe toho, že voči žalobcovi a jeho synovi bolo v tejto veci v minulosti vznesené obvinenie a vedené trestné stíhanie. Pokiaľ by voči žalobcovi nebolo vznesené obvinenie, nikdy by O.. O. verejne nemohol tieto skutočnosti prezentovať. V diskusii pod týmto článkom sa nachádzali výzvy na fyzickú likvidáciu žalobcu a jeho syna, ako napríklad nadobudol dôvodnú obavu o svoj život a zdravie, ktorá pretrvala až do dnešných dní. Takisto bol žalobcovi doručený aj anonymný list odoslaný z O., v ktorom bol vytlačený vyššie uvedený článok zverejnený na portáli a na zadnej strane jedného z listu bol uvedený hanlivý citát na jeho osobu. Žalobca

si uplatnil náhradu nemajetkovej ujmy spolu vo výške 15.000,- Eur, ktorá mu vznikla v súvislosti s úkonmi trestného konania a nezákonným obvinením. Žalobca nesúhlasil s tvrdeniami žalovanej uvedenými v odpovedi o predbežnom prerokovaní jeho nároku o nedôvodnosti jeho nároku na náhradu nemajetkovej ujmy, keďže vec nebola prejednaná pred súdom, teda nebola prejednaná verejne. Podľa žalobcu už len skutočnosť, že žalobca bol nezákonne obvinený, mala za následok, že vyšetrovateľ zaslal dožiadania na jeho osobu rôznym inštitúciám, ako boli Mestská polícia A., Mestský úrad A., Sociálna poisťovňa, UPSVAR A., Notárska komora Slovenskej republiky, ako aj všetkým bankovým inštitúciám pôsobiacim na Slovensku. To znamená, že verejnosť vo všetkých týchto inštitúciách sa dozvedela, že žalobca je obvinený z obzvlášť závažného zločinu, čo spôsobilo značnú ujmu na jeho povesti a dobrom mene. Medzi skutočne závažný následok trestného stíhania možno jednoznačne zaradiť aj vykonanú domovú prehliadku, ktorá sa uskutočnila dňa 30.09.2016 a ktorá mala za následok obrovský psychický šok spôsobený nielen priamo žalobcovi ale aj jeho manželke, ktorá bola v tom čase prítomná v domácnosti a ktorá musela sama znášať všetky úkony z toho vyplývajúce. Psychické útrapy teda musel znášať nielen on, ale aj ostatné najbližšie osoby patriace do jeho rodiny. Rôzne orgány sa dozvedeli o tom že žalobca bol obvinený z obzvlášť závažného zločinu podvodu. Je pravdepodobné, že o tejto skutočnosti informovali svojich známych, spolupracovníkov, obyvateľov A., čo žalobca mal možnosť pocítiť v takom malom meste aj na vlastnej koži. Takisto sa o tejto skutočnosti dozvedeli jeho bývalí kolegovia notári a sudcovia, čo taktiež spôsobilo značnú ujmu na jeho povesti, dobrom mene a spoločenskej cti. Skutočnosť, že voči žalobcovi bolo vznesené obvinenie, za ktoré mu hrozil nepodmienečný trest odňatia slobody až na 15 rokov, malo za následok značné psychické útrapy a životný diskomfort, ktoré musel žalobca znášať, o to viac (ale nielen) aj preto, že v čase vznesenia obvinenia mal už vyše XX rokov. Hrozba, že na základe krivého obvinenia môže ísť na sklonku života do výkonu trestu až na 15 rokov malo objektívne za následok výrazné zhoršenie jeho psychického ako aj fyzického stavu. Žalobca má za to, že túto skutočnosť nie je potrebné dokazovať nejakým konkrétnym hmatateľným dôkazom, pretože každý rozumne zmýšľajúci človek mu dá za pravdu. Pred touto udalosťou mal navyše žalobca operáciu srdca, po ktorej ostal zdravotne ťažko postihnutý a v takom stave musel znášať úkony trestného stíhania v úlohe obvineného. Všetky tieto skutočnosti, ako aj zhabanie všetkých počítačov, považuje žalobca za ďalší dôvod k náhrade nemajetkovej ujmy, nakoľko si musel zaobstarať inú počítačovú techniku, ktorú potreboval k jeho každodennej práci a obvyklému životu, ako aj k tomu, aby sa mohol aktívne brániť proti nezákonnému trestnému stíhaniu a obvineniu, ktorému bol vystavený. Odpočúvanie mobilných telefónov žalobcu a členov jeho rodiny, ako aj ich sledovanie predstavuje tak veľký zásah do súkromia a života fyzickej osoby, ktorý nie je možné ponechať bez adekvátnej náhrady. Obdobne závažný zásah predstavuje aj písomný pokyn dorozujúceho prokurátora zo dňa 23.05.2016, ktorým udelil opatrenie vyšetrovateľovi zadovážiť do spisu výpisy všetkých bankových účtov, ktorých boli vlastníkami prípadne disponentmi obvinení M. O. F. V. O. O. F. Na základe uvedeného žalobca má za to, že vyšetrovateľ KRPZ Trnava vznesol obvinenie a začal trestné stíhanie voči žalobcovi na podklade skutočností, ktoré dostatočne neodôvodňovali záver, že trestný čin spáchal žalobca, čím spôsobil žalobcovi značnú majetkovú, ako aj nemajetkovú ujmu. Na základe uvedeného žalobca žiada, aby súd uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 15.000,- Eur spolu s úrokom z omeškania od 14.05.2018 do zaplatenia a náhradu trov konania, do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Ako dôkazy žalobca predložil List Generálnej prokuratúry zo dňa 14.05.2018, Uznesenie KRPZ Trnava ČVS: G.-XX/X-S.-H.-XXXX zo dňa 14.03.2016, Uznesenie KP Trnava sp.zn. G. XX/XX/XXXX-XX zo dňa 02.05.2016, Uznesenie GP SR sp.zn. L. A. XXX/XX/XXXX-XX zo dňa 24.10.2016, Uznesenie GP SR sp.zn. L. B. XXX/XX/XXXXX zo dňa 13.04.2017, List KR PZ v Trnave zo dňa 24.11.2016, uznesenie Okresnej prokuratúry Trnava sp.zn. XPn XXX/XXXX zo dňa 23.03.2018, anonymný list, internetový článok.

2. Žalovaná vo vyjadrení k žalobe doručenej súdu dňa 19.10.2018 nerozporovala tvrdenia žalobcu, že generálny prokurátor Slovenskej republiky uznesením sp.zn. L. A. XXX/XX/XXXX -XX zo dňa 24.10.2016 rozhodol, že právoplatným uznesením prokurátora KP v Trnave sp.zn. G. XX/XX/XXXX zo dňa 05.05.2016 bol porušený zákon, o. i. aj v neprospech obvineného M. O. F. a zároveň zrušil právoplatné uznesenie prokurátora ako aj vyšetrovateľa KR PZ v Trnave ČVS: G.-XX/X-S.-H.-XXXX zo dňa 14.03.2016. List Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky zo dňa 14.05.2018 adresovaný žalobcovi obsahoval tiež ospravedlnenie za nezákonné rozhodnutia - konkrétne uznesenie vyšetrovateľa PZ zo dňa 14.03.2016 ČVS: G.-XX/X-S.-H.-XXXX o trestnom stíhaní žalobcu a tiež uznesenie prokurátora Krajskej prokuratúry v Trnave zo dňa 02.05.2016, sp.zn. G. XX/XX/XXXX o zamietnutí jeho sťažnosti. Žalovaná však nárok žalobcu považuje za neopodstatnený, nakoľko na jeho nárok nie sú splnené zákonné podmienky. Poukázala na ust. § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z., v zmysle ktorého sa nemajetková ujma v peniazoch uhrádza za súčasného splnenia dvoch podmienok,

a síce, že samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadostučinením za spôsobenú ujmu a zároveň nie je možné vzniknutú ujmu uspokojiť inak. Ďalej uviedla, že vznik zodpovednosti štátu za nemajetkovú ujmu predpokladá tiež existenciu príčinnej súvislosti medzi nezákonným rozhodnutím a vznikom nemajetkovej ujmy. V prvom rade žalovaná poukázala na tú skutočnosť, že žalobca iba konštatuje zásah do svojej cti a vážnosti, do spoločenského postavenia a rodinného života, ku ktorému malo dôjsť úkonmi vyšetrovateľa a prokurátora, bez toho aby označil konkrétnu ujmu a následky, ktoré mu vznikli v súkromnom živote a spoločenskom uplatnení, najmä vzhľadom na skutočnosť, že dňom 30.06.2014 došlo u žalobcu ex lege k zániku funkcie notára z dôvodu dovŕšenia veku XX rokov. Žalobca na preukázanie následkov, vrátane ujmy a príčinnej súvislosti medzi namietanými rozhodnutiami a vznikom nemajetkovej ujmy neoznačil žiadne dôkazy. Žalobca tiež neuviedol prečo nepovažuje samotné konštatovanie porušenia práva obsiahnuté v uznesení generálneho prokurátora Slovenskej republiky sp.zn. L. A. XXX/XX/XXXX-XX zo dňa 24.10.2016, vrátane ospravedlnenia za nezákonné rozhodnutia v liste zo dňa 14.05.2018 za dostatočne účinný a efektívny prostriedok na vyváženie, resp. zmiernenie nemajetkovej ujmy. Žalovaná ďalej poukázala na rozhodnutia Ústavného súdu SR sp.zn. II. ÚS 497/2016 zo dňa 15.06.2016. V kontexte s uvedeným rozhodnutím žalovaná uviedla, že žalobcom namietané uznesenie vyšetrovateľa o vznesení obvinenia, ani uznesenie prokurátora o zamietnutí sťažnosti neboli v žiadnom prípade svojvoľné, či iným relevantným spôsobom nedôvodné, nakoľko ich posúdenie generálnym prokurátorom Slovenskej republiky vychádzalo výlučne z odlišného právneho hodnotenia jednotlivých dôkazov. Rovnako tak jednotlivé úkony, ktoré realizoval vyšetrovateľ (výsluchy, znalecké posudky, domová prehliadka, žiadosti o súčinnosť a pod.) boli vykonávané v súvislosti s plnením úloh orgánu štátu vyplývajúcich zo zákona v zmysle Trestného poriadku. Žalobcom namietané uznesenie vyšetrovateľa a prokurátora neobsahujú konečný záver o spáchaní trestného činu a o vine žalobcu. Trestné stíhanie žalobcu bolo zastavené v prípravnom konaní, ktoré je neverejné, teda bez toho, že by bola vec verejne prejednaná pred súdom, pričom o trestnom stíhaní žalobcu sa orgány činné v trestnom konaní niekde verejne nevyjadrili, ani túto informáciu žiadnym spôsobom nerozširovali. K žalobcom uvedenému článku žalovaná uviedla, že tento obsahuje aj informáciu o tom, že Generálna prokuratúra Slovenskej republiky v konaní o mimoriadnom opravnom prostriedku zrušila právoplatné uznesenie vyšetrovateľa, nakoľko orgány činné v trestnom konaní nesprávne vyhodnotili zistený skutkový stav. Nakoľko žalovaná má za to, že zákonné podmienky na priznanie žalobcom uplatnenej náhrady nemajetkovej ujmy vyplývajúce z § 17 ods. 2, ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z. nie sú v predmetnej veci splnené, preto navrhuje žalobu zamietnuť.

3. Žalobca v replike doručenej súdu dňa 15.11.2018 uviedol, že ťažko sa mu vyjadruje k veci, nakoľko nikdy nepredpokladal, že po 48 ročnej justičnej praxi sa ocitne v takej životnej situácii. Poukázal na ocenenie ministrom spravodlivosti SR udelené v roku 1984. Potvrdil, že dňa 30.06.2014 zaniklo jeho povolanie ex lege, ale nie funkcia a láska k tomuto povolaniu trvala a stále trvá, o čom svedčia aj aktivity poriadene Notárskou komorou SR. Aj v tomto prostredí sa ho bývalí kolegovia pýtajú na vzniknutú situáciu ohľadne jeho trestného stíhania. Po ukončení notárskej činnosti chcel pracovať ako advokát, avšak k žiadosti o prijatie do notárskej (pozn. súdu: žalobca mal zrejme na mysli advokátskej) komory potreboval registre trestov a odporúčenie aspoň dvoch členov notárskej komory. Správa o jeho trestnom stíhaní obletela Slovensko a dostala sa aj za jeho hranice, vďaka internetovej správe, preto si žiadosť nepodal. V diskusii pod článkom je vykreslený spolu so synom ako zločinec s výzvou na jeho fyzickú likvidáciu. Na zákale toho on aj jeho rodina nadobudli dôvodnú obavu o život a zdravie. Táto obava trvá doposiaľ. Takisto mu bol doručený list s hanlivými výrokmi, ktorý bol odoslaný z jeho bývalého pôsobiska ako sudcu. Jeho vec ani nemusela byť verejne prejednaná, nakoľko sa šírla po internete. V čase začatia trestného stíhania mu bola na jeho záhrade spôsobená škoda na drevnatých porastoch, keď neznámy páchatel nad koreňom odrezal 18 ks okrasných drevín. V predsieni chaty si našiel veľkú čiernu parochňu a dva kusy ostrých nábojov do krátkej strelnej zbrane. Tie skutočnosti na polícii neohlásil a ani svojej rodine, pretože nechce vyvolávať u nich strach. Tieto všetky skutočnosti mu spôsobili životný diskomfort, ktorý zosilnel po vznesení obvinenia v danej veci. Pridružili sa psychické útrapy a celkové zhoršenie zdravotného stavu. Už počas operatívnych úkonov polície sa podrobil srdcovej operácii, ktorá sa mala konať v neskoršom termíne, ale pre zhoršujúce zdravotné výsledky bol predvolaný na príjem a hneď operovaný. Podľa žalobcu vznesené obvinenie bolo vydané svojvoľne, bez náležite zisteného skutkového stavu, o čom svedčí samotná skutková veta a z hľadiska právneho ide o poškodenie fyzickej osoby. Svojvôľa a postupy vyšetrovateľa a prokurátora v trestnej veci mu spôsobili útrapy psychického a celkového zdravotného stavu. Išlo teda o neoprávnený zásah do jeho osobnosti. Žalobca ďalej uviedol, že celá skutková veta uvedená v uznesení o začatí trestného stíhania a je právne posúdenia je zložená

z výmyslov jednej osoby, ktorá vystupuje ako poškodená. Ani v jednom z dôkazov nevyplývalo, že by sa skutok stal tak, ako ho vyšetrovateľ s prokurátorom skomponovali.

4. Žalovaná v duplike doručenej súdu dňa 07.12.2018 uviedla, že existencia ocenení žalobcu nepreukazuje nárok na náhradu nemajetkovej ujmy uplatneného žalobou. K tvrdeniam žalobcu, že mal v úmysle podať žiadosť o zápis do advokátskej komory a v kontexte s diskusiou uverejnenou pod článkom na internetovom portáli www.aktuality.sk nadobudol dôvodnú obavu o život a zdravie žalovaná uviedla, že pokiaľ si žalobca uplatňuje nárok na nemajetkovú ujmu z dôvodu neoprávneného zásahu do jeho osobnosti podľa § 11 až § 17 Občianskeho zákonníka, potom prokuratúra nie je v konaní pasívne vecne legitimovaná. Ako už žalovaná konštatovala, informáciu o trestnom stíhaní žalobcu prokuratúra nijakým spôsobom nezverejnila ani nepožiadala médiá o zverejnenie, preto absentuje príčinná súvislosť medzi konaním žalovaného v podobe zverejnenia informácie o trestnom stíhaní žalobcu na internetovom portáli www.aktuality.sk a žalobcom namietaným neoprávneným zásahom do práva na ochranu jeho osobnosti, ku ktorému malo dôjsť práve zverejnením článku na označenom internetovom portáli. Ďalej žalovaná uviedla, že žalobcovi bolo vznesené obvinenie, ktoré sa nezapisuje do registra trestov Slovenskej republiky a poukázala na prezumpciu nevinu. V trestnej veci žalobcu nebola právoplatným odsudzujúcim rozsudkom vyslovená jeho vina. Samotné vznesenia obvinenia nebránilo žalobcovi v tom, aby po ukončení notárskej činnosti požiadal Slovenskú advokátsku komoru o zápis do zoznamu advokátov, keďže uznesenie o vznesení obvinenia nemalo vplyv na bezúhonnosť žalobcu, ktorá sa preukazuje odpisom z registra trestov. Iba tvrdenie žalobcu, že dôvodom nepodania žiadosti o zápis so zoznamu advokátov bola informácia o trestnom stíhaní, ktorá obletela celé Slovensko nie je spôsobilé samo o sebe preukázať vznik nároku na nemajetkovú ujmu podľa § 11 až § 17 Občianskeho zákonníka, nakoľko žalobca tým nepreukázal existenciu príčinnej súvislosti medzi nezapísaním do zoznamu advokátov a uverejnením článku o jeho trestnom stíhaní na internetovom portáli, navyše za situácie, keď žalobca konanie o zápis vôbec neinicioval. Žalobca vo svojom vyjadrení neoznačil žiaden dôkaz, ktorým by preukázal svoje tvrdenia o tom, že existovala u neho dôvodná obava o život a zdravie, ako ja dôkaz o tom, že cudzia osoba vnikla na jeho majetok a zanechala tam ním uvádzané veci a spôsobila škodu na drevinách.

5. Žalobca po výzve súdu na úpravy petitu žaloby v časti špecifikácie žalovaného nároku o výšku uplatnených úrokov z omeškania žalobca na pojednávaní dňa 01.06.2021 uviedol, že úroky z omeškania si neuplatňuje.

6. Súd vo veci v zmysle § 180 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) nariadil pojednávanie, na ktorom sa oboznámil s prednesmi, vyjadreniami sporových strán, vykonal dokazovanie oboznámením sa s listinnými dôkazmi, z ktorých ustálil nasledovný skutkový a právny stav veci:

7. Dňa 14.03.2016 uznesením vyšetrovateľa Krajského riaditeľstva PZ v Trnave sp.zn. ČVS: G.-XX/X/VYS-H.-XXXX bolo žalobcovi podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku vznesené obvinenie ako pomocníkovi podľa § 21 ods. 1 písm. d) Trestného zákona pri spáchaní obzvlášť závažného zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 4 písm. a) Trestného zákona. Voči uvedenému uzneseniu o vznesení obvinenia žalobca podal sťažnosť, ktorá bola uznesením prokurátora Krajskej prokuratúry Trnava dňa 02.05.2016 pod č.k. G. XX/XX/XXXX-27 zamietnutá. Generálny prokurátor Slovenskej republiky uznesením zo dňa 24.10.2016, č.k. L. A. XXX/XX/XXXX-XX podľa § 363 ods. 1, § 366 ods. 1 ods. 2 a § 367 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku rozhodol, že právoplatným uznesením prokurátora Krajskej prokuratúry v Trnave sp.zn. G. XX/XX/XXXX zo dňa 02.05.2016 bol porušený zákon v ustanovení § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku a v konaní, ktoré jeho vydaniu predchádzalo, v ustanoveniach § 2 ods. 1, ods. 10, ods. 12, § 206 ods. 1 veta prvá, ods. 3 Trestného poriadku, § 21 ods. 1 písm. d), § 221 ods. 1, ods. 4 písm. a) Trestného zákona v neprospech žalobcu. Generálny prokurátor Slovenskej republiky zároveň uznesenie prokurátora sp.zn. G. XX/XX/XXXX zo dňa 02.05.2016 zrušil. Vyšetrovateľ Krajského riaditeľstva PZ v Trnave výzvou zo dňa 24.11.2016 vyzval žalobcu na oznámenie v lehote 3 dní, či súhlasí, resp. nesúhlasí s overením pravdivosti absolvovaním špeciálneho psychofyzikálneho vyšetrenia (detektor lži). Následne bolo žalobcovi doručené ďalšie uznesenie vyšetrovateľa OKP KRPZ Trnava o pribratí znalca, v ktorom do konania pribral znalca z odboru „Psychológia“ A.. V. N. na podanie znaleckého posudku, ktorého úlohou bolo posúdiť a odpovedať na rôzne otázky týkajúce sa osobnosti, pravdivosti, intelektových schopností a psychického stavu žalobcu. Aj proti tomuto uzneseniu žalobca v zákonnej lehote dňa 27.03.2017 podal sťažnosť. Keďže uznesenie o pribratí znalca bolo vydané na základe písomného pokynu prokurátora Krajskej prokuratúry v Trnave, o žalobcovej

sťažnosti rozhodoval generálny prokurátor Slovenskej republiky. Ten dňa 13.04.2017 vydal uznesenie sp. zn. L. B. XXX/XX/XXXX-X, ktorým zrušil napadnuté uznesenie vyšetrovateľa, a uložil mu, aby vo veci znovu konal a rozhodol. V odôvodnení uviedol, že generálny prokurátor SR v konaní o mimoriadnom opravnom prostriedku orgánom činným v trestnom konaní neuložil (a ani nemohol uložiť) pokyn vykonať psychofyziologické overenie pravdivosti svedkov na polygrafe, pretože tento postup je v rozpore s Trestným poriadkom, ani vykonať znalecké dokazovanie súdnym znalcom z odboru Psychológia vo vzťahu k žalobcovi, pretože na tento postup nebol daný zákonný dôvod. Konkrétne skutočnosti, ktoré by odôvodňovali potrebu psychologického posúdenia osobnosti žalobcu, nevyplývajú z odôvodnenia uznesenia vyšetrovateľa zo dňa 02.03.2017 ani z obsahu písomného pokynu dozorujúceho prokurátora zo dňa 26.01.2017, na základe ktorého bolo uznesenie o pribratí znalca vydané. Vyšetrovateľ Krajského riaditeľstva PZ v Trnave uznesením ČVS: G.-XX/X-S.-H.-XXXX zo dňa 31.05.2017 zastavil podľa § 215 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku trestné stíhanie, ktoré bolo začaté pre obzvlášť závažný zločin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 4 písm. a) Trestného zákona, spáchaný formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného poriadku, lebo je nepochybné, že skutok tam uvedený nie je trestným činom a nie je dôvod na postúpenie veci. Žalobca následne podal Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody. Žalovaná listom zo dňa 14.05.2018 žalobcovi oznámila čiastočne uspokojenie jeho nároku na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z.. Uviedla, že jeho nárok na náhradu škody uspokojí v časti zaplatených výdavkov za kopirovacie služby vo výške 116,- Eur a zaplatených výdavkov za právne zastupovanie vo výške 4.062,23 Eur, t.j. spolu vo výške 4.178,23 Eur. Zároveň sa ospravedlnila za nezákonné rozhodnutia, ktorými sú uznesenie vyšetrovateľa zo dňa 14.03.2016, ČVS: G.-XX/X-S.-H.-XXXX a o trestnom stíhaní žalobcu ako obvineného z pomoci k obzvlášť závažnému zločinu podvodu podľa § 21 ods. 1 písm. d), § 221 ods. 1, ods. 4 písm. a) Trestného zákona a tiež uznesenie prokurátora Krajskej prokuratúry v Trnave zo dňa 02.05.2016, sp.zn. G. XX/XX/XXXX o zamietnutí sťažnosti. Nezistila ale splnenie zákonných podmienok pre náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 15.000,- Eur. Skutkový priebeh trestného konania bol v konaní nesporný.

8. Žalobca si v predmetnom konaní uplatnil náhradu nemajetkovej ujmy, a to za nezákonné obvinenie z obzvlášť závažného zločinu podvodu v trvaní 7 mesiacov, pričom úkony s ním robil vyšetrovateľ skoro dva roky, keďže od mesiaca jún 2015 bolo začaté trestné stíhanie vo veci, kde bol vedený ako podozrivý, kedy sa začalo aj odpočúvanie jeho mobilného telefónu, ako aj ďalších členov jeho rodiny, bol predvolávaný na výsluchy, bola vykonaná domová prehliadka, zhabané počítače, listiny, dožiadania informácií na jeho osobu voči rôznym inštitúciám, pričom tento nezákonný stav trval až do apríla 2017, keďže orgány činné v trestnom konaní aj po zrušení obvinenia ho naďalej šikanovali a psychicky ničili nezákonnými rozhodnutiami. Všetky tieto okolnosti spôsobili, že utrpela česť a vážnosť žalobcu ako bývalého okresného a krajského sudcu, neskôr notára, jeho spoločenské postavenie ako aj rodinný život. V čase vznesenia obvinenia mal vyše XX rokov a vznesenie obvinenia pre trestný čin, za ktorý mu hrozil nepodmienečný trest odňatia slobody až na 15 rokov, malo za následok značné psychické útrapy a životný diskomfort. Psychické útrapy musel znášať nielen on, ale aj ostatné najbližšie osoby patriace do jeho rodiny. Žalobca pred touto udalosťou absolvoval operáciu srdca, po ktorej zostal zdravotne ťažko postihnutý a v takomto stave musel znášať úkony trestného konania. Na internetovom portáli www.aktuality.sk bol zverejnený článok, v ktorom boli žalobca a jeho syn vykreslení ako zločinci a pod článkom sa nachádzali výzvy na fyzickú likvidáciu žalobcu a jeho syna. Dôvodná obava o život a zdravie u žalobcu pretrváva dodnes.

9. Existencia uplatneného nároku na náhradu nemajetkovej ujmy vznikutej z uvedeného trestného stíhania je sporná. Žalovaná popiera existenciu nároku žalobcovho nároku, pričom má za to, že na priznanie nároku na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 15.000,- Eur nie sú splnené zákonné podmienky. Podľa argumentácie žalovanej tento nárok možno priznať za súčasného splnenia dvoch podmienok - a síce, že samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučineným za spôsobenú ujmu a zároveň nie je možné vzniknutú ujmu uspokojiť inak. Ďalej žalovaná namieta splnenie zákonných predpokladov vzniku nároku, existenciu príčinnej súvislosti medzi nezákonným rozhodnutím a vznikom nemajetkovej ujmy.

10. Strany počas konania, na pojednávaní pred súdom, zotrvali na svojich argumentoch vyslovených v písomných podaniach. Žalobca upresnil, že žalobca svoj nárok neodvodzuje z § 13 Občianskeho zákonníka, obsah vyjadrenia v rámci repliky slúžil len na posilnenie jeho argumentov, na preukázanie príčinnej súvislosti a existencie nároku na náhradu nemajetkovej ujmy. Nárok žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy je daný aj tým, že aj po rozhodnutí generálneho prokurátora Slovenskej republiky,

ktorým zrušil rozhodnutia krajského prokurátora a vyšetrovateľa, vyšetrovateľ ďalej konal na písomný pokyn krajského prokurátora, ďalej sa vykonávalo sledovanie, odpočúvanie, lustrácie. Výšku žiadanej nemajetkovej ujmy žalobca odvodzoval zhoršením jeho zdravotného stavu, bol podrobený ďalšej operácii srdca. Trestným stíhaním a jeho stav zhoršil, najmä po opätovnom pokračovaní v trestnom konaní po zrušení uznesenia o vznesení obvinenia generálnym prokurátorom Slovenskej republiky. Vyšetrovateľom bol predvolaný na vykonanie psychotestov a absolvovanie vyšetrenia na polygrafe na základe pokynu prokurátora krajskej prokuratúry. Aj proti tomuto rozhodnutiu podal sťažnosť. Všetko to skončilo až pokynom generálneho prokurátora Slovenskej republiky o zrušení a zastavení trestného stíhania. Žalobca doplnil, že na srdce sa liečil už v minulosti. V roku 2008 absolvoval operáciu srdca, po ktorej sa jeho zdravotný stav stabilizoval. Absolvoval pravidelné kontroly. K zhoršeniu jeho stavu došlo potom, čo sa pokračovalo v trestnom stíhaní. Generálny prokurátor Slovenskej republiky sa mu ospravedlnil. Podľa vyjadrení žalovanej na pojednávaní, žalobca zhoršenie jeho zdravotného stavu relevantným spôsobom nepreukázal a generálny prokurátor Slovenskej republiky vo svojom uznesení prikázal vyšetrovateľovi, aby znovu konal a rozhodol, neuviedol, že má trestné stíhanie zastaviť. Listiny predložené žalobcom podľa žalovanej nepreukazujú priamu a bezprostrednú príčinnú súvislosť, ktorou by došlo k zhoršeniu zdravotného stavu v súvislosti s trestným stíhaním. Žalovaná ďalej poukazovala na písomné podanie vo veci zo dňa 19.05.2021, kde uviedla, že v prípade nároku na náhradu nemajetkovej ujmy nestačí tvrdiť jej vznik, resp. primeranosť nároku, ale nemajetková ujma a príčinná súvislosť medzi existenciou nemajetkovej ujmy a nezákonným rozhodnutím musia byť preukázané (uznesenie Ústavného súdu ČR sp.zn. III. ÚS 712/06 zo dňa 27.09.2007). Aj keď je zodpovednosť štátu objektívna, nezbavuje to žalobcu povinnosti preukázať v prípade uplatňovania peňažnej náhrady nemajetkovej ujmy nielen jej vznik v jednotlivých oblastiach života a príčinnú súvislosť, ale ja to, že samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na spôsobenú ujmu, a že nemajetkovú ujmu nie je možné uspokojiť inak, napr. formou verejného ospravedlnenia, uverejnením rozsudku znením jeho odôvodnenia a pod. V ďalšom žalovaná nespochybnila dlhodobé zdravotné problémy žalobcu, avšak z lekárskeho správ vyplýva, že žalobca mal zdravotné problémy dlhodobo aj pred vznesením obvinenia.

11. Žalobca predložil v konaní predložil lekárske správy o ambulantnom vyšetrení v D. Ú. Z. V. Y. Y., V.Z.. N. zo dňa 13.03.2013, zo dňa 12.08.2015, zo dňa 08.06.2016, zo dňa 02.12.2020, prepúšťaciu správu z D.Á. Ú. Z. V. Y. Y., V.Z.. N. zo dňa 16.03.2016 a prepúšťaciu správu z D. V. J. D..P. A. zo dňa 15.08.2019. Z predložených správ vyplýva, že žalobca je dlhodobo liečený a sledovaný v kardiologickej ambulancii pre arterosklerotickú srdcovocievnu chorobu. V marci (14.-16.) 2016 absolvoval plánovanú hospitalizáciu. V auguste (10.-15.) 2019 bol hospitalizovaný pre febrilitu a prechodnú dezorientáciu. V správe zo dňa 02.12.2020 sa uvádza, že žalobca je sledovaný viac rokov, po operácii, zhoršenie klinického stavu v zmysle celkovej slabosti a únavy v zhode s predchádzajúcimi stresovými situáciami. Kontrola o pol roka.

12. Dňa 18.01.2017 bol na internetovom portáli www.aktuality.sk publikovaný článok pod názvom „pripravili ho o pozemky za milióny eur. Prokuratúra prípad zastavila.“, kde sa uvádza celé meno žalobcu, pričom článok obsahuje aj vyjadrenie generálnej prokuratúry Slovenskej republiky, že trestné stíhanie bolo zatavené.

13. Žalobca v rámci záverečnej reči uviedol, že nemožno vyjadriť slovami jeho pocity po tom všetkom čo sa udialo. Bol pošpinený, prepieralo sa to na sociálnych sieťach a po skončení sa už neudialo nič. Všetci sú toho názoru, že je vinný. Mal záujem pracovať ako advokát, potreboval odporúčanie, ale kolegovia sa mu otočili chrbtom. Boli síce slušní a aj ich chápal. Celé to s ním ide stále ďalej.

14. Žalovaná v rámci záverečnej reči poukázala na doterajšie podania a prednesy, pričom doplnila, že v dopytom na iné inštitúcie sa uvádza trestný čin, pre ktorý sa trestné stíhanie vedie a nie konkrétna výška trestnej sadzby.

15. Podľa § 144 CSP, žalobca môže vziať žalobu späť.

16. Podľa § 145 ods. 1 CSP, ak je žaloba vzatá späť celkom, súd konanie zastaví.

17. Podľa § 145 ods. 2 CSP, ak je žaloba vzatá späť sčasti, súd konanie o tejto časti zastaví. O čiastočnom späťvzátí žaloby rozhodne súd v rozhodnutí vo veci samej.

18. Podľa § 146 CSP, súd konanie nezastaví, ak žalovaný so späťvzatím žaloby z vážnych dôvodov nesúhlasí. Na nesúhlas žalovaného so späťvzatím žaloby sa neprihliada, ak dôjde k späťvzatiu žaloby skôr, než sa začalo predbežné prejednanie sporu podľa § 168 alebo pojednávanie.

19. Podľa článku 17 ods. 2 Ústavy SR, nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

20. Podľa článku 46 ods. 3 Ústavy SR, každý má právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom.

21. Podľa Listiny základných práv a slobôd, čl. 36 ods.3, každý má právo na náhradu škody, ktorú mu spôsobilo nezákonné rozhodnutie súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávny úradný postup.

22. Podľa § 2 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej len ako „zákon č. 514/2003 Z.z.“), na účely tohto zákona a) výkon verejnej moci je rozhodovanie a úradný postup orgánov verejnej moci o právach, právom chránených záujmoch a povinnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb; b) orgán verejnej moci je: 1. štátny orgán, 2. orgán územnej samosprávy, verejnoprávna inštitúcia, orgán záujmovej samosprávy, fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorým zákon zveril výkon verejnej moci.

23. Podľa § 3 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti tohto zákona, pri výkone verejnej moci a) nezákonným rozhodnutím, b) nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe a d) nesprávnym úradným postupom.

24. Podľa § 3 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z., zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

25. Podľa § 4 ods. 1 písm. f) zákona č. 514/2003 Z.z., vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, ak škodu spôsobil štátny orgán podľa osobitného predpisu v občianskom súdnom konaní, v trestnom konaní alebo správnom konaní.

26. Podľa § 5 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím má účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia vydaného v tomto konaní.

27. Podľa § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu.

28. Podľa § 6 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z., právo podľa odseku 1 možno priznať iba vtedy, ak poškodený podal proti nezákonnému rozhodnutiu riadny opravný prostriedok podľa osobitných predpisov. Splnenie tejto podmienky sa nevyžaduje, ak ide o prípady hodné osobitného zreteľa.

29. Podľa § 6 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z., ak bola škoda spôsobená nezákonným rozhodnutím, ktoré je vykonateľné bez ohľadu na právoplatnosť, možno nárok na náhradu škody uplatniť aj vtedy, ak nezákonné rozhodnutie bolo zrušené alebo zmenené na základe riadneho opravného prostriedku. Ak bolo vykonateľné rozhodnutie vydané v konaní, pre ktoré sa nevzťahujú predpisy o správnom konaní, možno nárok uplatniť aj vtedy, ak bolo zrušené pre nezákonnosť príslušným orgánom.

30. Podľa § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

31. Podľa § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z., v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie dostatočným zadostučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie možné uspokojiť ju inak.

32. Podľa § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z., výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na: a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo, c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote, d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

33. Podľa § 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z., výška náhrady nemajetkovej ujmy priznaná podľa odseku 2 nemôže byť vyššia ako výška náhrady poskytovaná osobám poškodených násilnými trestnými činmi podľa osobitného predpisu (zákon č. 215/2006 Z.z. o odškodňovaní osôb poškodených násilnými trestnými činmi v znení zákona č. 79/2008 Z.z.).

34. Žalobca na uplatnenom úroku z omeškania od 14.05.2018 netrval, pričom súd tento úkon súd posúdil ako čiastočné späťvazie žaloby, a preto v zmysle § 145 ods. 2 CSP so súhlasom žalovanej, zastavil.

35. Predmetom žaloby tak zostal nárok žalobcu na náhradu škody titulom náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 15.000,- Eur.

36. Medzi stranami nebolo sporné, že dňa 14.03.2016 bolo žalobcovi uznesením vyšetrovateľa Krajského riaditeľstva PZ v Trnave pod ČVS: G.-XX/X-S.-H.-XXXX vznesené obvinenie pre pomoc k obzvlášť závažnému zločinu podvodu podľa § 21 ods. 1 písm. d), § 221 ods. 1, ods. 4 písm. a) Trestného zákona, proti ktorému podal žalobca dňa 04.04.2016, v zákonnej lehote sťažnosť. Sťažnosť žalobcu bola uznesením prokurátora Krajskej prokuratúry v Trnave sp.zn. G.-XX/XX/XXXX-XX zo dňa 02.05.2016 zamietnutá. Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nebola prípustná. Žalobca dňa 02.08.2016 podal generálnemu prokurátorovi Slovenskej republiky návrh na zrušenie právoplatného rozhodnutia prokurátora a vyšetrovateľa v prípravnom konaní. Generálny prokurátor Slovenskej republiky vydal dňa 24.10.2016 uznesenie sp.zn. L. A. XXX/XX/XXXX-XX, ktorým rozhodol, že vyššie uvedenými rozhodnutiami prokurátora krajskej prokuratúry a vyšetrovateľa bol porušený zákon a zrušil nezákonné rozhodnutia prokurátora a vyšetrovateľa. Vyšetrovateľ žalobcu vyzval listom zo dňa 24.11.2016, aby oznámil či súhlasí s overením pravdivosti absolvovaním špeciálneho psychofyzikálneho vyšetrenia. Generálny prokurátor Slovenskej republiky uznesením sp.zn. L. B. XXX/XX/XXXX-X zo dňa 13.04.2017 zrušil uznesenie vyšetrovateľa Krajského riaditeľstva PZ v Trnave ČVS: G.-XX/X-S.-H.-XXXX zo dňa 02.03.2017, ktorým pribral do konania znalca z odboru „Psychológia“ na podanie znaleckého posudku týkajúceho sa žalobcu a uložil vyšetrovateľovi, aby vo veci znovu konal a rozhodol. Nesporné je, že vyšetrovateľ Krajského riaditeľstva PZ v Trnave uznesením ČVS: G.-XX/X-S.-H.-XXXX zo dňa 31.05.2017 zastavil podľa § 215 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku trestné stíhanie, ktoré bolo začaté pre obzvlášť závažný zločin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 4 písm. a) Trestného zákona, spáchaný formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného poriadku, lebo je nepochybné, že skutok tam uvedený nie je trestným činom a nie je dôvod na postúpenie veci. Nespornou je aj skutočnosť, že žalobca požiadaval žalovanú o predbežné prerokovanie jeho nároku, Generálna prokuratúra Slovenskej republiky nárok prerokovala a listom zo dňa 14.05.2018 žalobcovi oznámila, že uspokojí jeho nárok na náhradu škody v časti zaplatených výdavkov za kopírovacie služby vo výške 116,- Eur a zaplatených výdavkov za právne zastupovanie vo výške 4.062,23 Eur, t.j. spolu vo výške 4.178,30 Eur. Súčasťou uvedeného listu bolo zároveň aj ospravedlnenie Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky za nezákonné rozhodnutia - konkrétne za uznesenie vyšetrovateľa Krajského riaditeľstva PZ v Trnave zo dňa 14.03.2016, ČVS: G.-XX/X-S.-H.-XXXX o trestnom stíhaní žalobcu ako obvineného z obzvlášť závažného zločinu podvodu podľa § 21 ods. 1 písm. d), § 221 ods. 1, ods. 4 písm. a) Trestného zákona a tiež uznesenie prokurátora Krajskej prokuratúry v Trnave zo dňa 02.05.2016, sp.zn. G. XX/XX/XXXX o zamietnutí žalobcovej sťažnosti.

37. Z ustálenej judikatúry vyplýva, že zmyslu a účelu ust. § 6 ods. 1 veta prvá zákona č. 514/2003 Z.z. zodpovedá interpretácia, v zmysle ktorej rovnaké dôsledky ako zrušenie nezákonného uznesenia o začatí trestného stíhania a o vznesení obvinenia, má tiež rozhodnutie o zastavení trestného stíhania vydané z dôvodu, že sa nepotvrdil predpoklad o spáchaní trestného činu obvineným (uznesenie

Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 4MCdo 15/2009). Pre posúdenie nezákonnosti rozhodnutia, resp. postupu orgánu činného v trestnom konaní, nie je rozhodujúce, ako orgány činné v trestnom konaní vyhodnotili pôvodné podozrenie, ale to, či sa ich podozrenie v trestnom konaní potvrdilo. Ak bolo trestné stíhanie konkrétnej osoby zastavené z dôvodu, že skutok, pre ktorý bolo vznesené obvinenie, sa nestal, že skutok nie je trestným činom, resp. že skutok nespáchal obvinený, uznesenie, ktorým bolo obvinenému obvinenie vznesené a tiež aj záväzný pokyn prokurátora na vznesenie obvinenia (ak bolo obvinenie vznesené na základe pokynu prokurátora) sú vždy nezákonné, zasahujúce do základných práv jednotlivca (nález Ústavného súdu SR, sp.zn. I. ÚS 320/2016). Ústavný súd SR zastáva názor, že pri posudzovaní nároku na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia, nielen zastavenie trestného stíhania, ak k nemu došlo preto, že sa nepotvrdil predpoklad o spáchaní trestného činu obvineným, má rovnaké dôsledky ako zrušenie uznesenia o začatí trestného stíhania a vznesenie obvinenia pre nezákonnosť, ale rovnaké dôsledky má aj rozhodnutie o postúpení veci do priestupkového konania, ak k nemu došlo preto, že sa nenaplnil predpoklad o spáchaní trestného činu obvineným. Zmyslom a účelom zákona č. 514/2003 Z. z. je totiž ustanoviť v súlade s čl. 46 ods. 3 Ústavy SR podmienky, za ktorých vzniká právo na náhradu škody podľa tohto zákona, a to spôsobom, ktorý umožňuje odškodniť všetky prípady, v ktorých bola poškodenému spôsobená škoda takým rozhodnutím orgánu verejnej moci, ktorý sa neskôr ukázal ako nezákonný (nález Ústavného súdu SR, sp.zn. II. ÚS 25/2011).

38. V konaní potom nebolo sporné a súd mal za preukázateľne splnený predpoklad pre náhradu škody v zmysle § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., t.j. existenciu nezákonného rozhodnutia.

39. Vo vzťahu k náhrade nemajetkovej ujmy súd v súlade s § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. skúmal, či samotné konštatovanie porušenia práva by bolo dostatočným zadosťučinením a následne aj či uplatnená nemajetková ujma vznikla žalobcovi v priamej príčinnej súvislosti s nezákonným rozhodnutím. Súd skúmal, či skutočne, reálne a preukázateľne došlo ujme v dôsledku závažného zásahu do práva žalobcu na ochranu cti, vážnosti, ľudskej dôstojnosti, spoločenského postavenia a rodinného života. Nemajetková ujma, ktorá žalobcovi vznikla mala spočívať najmä v psychických útrapách a diskomfote, ktoré mu vznikali pri vedení trestného stíhania a vykonaní úkonov a s ohľadom na tú skutočnosť, že mal viac ako XX rokov. Vznesenie obvinenia, ďalšie úkony, vykonaná domová prehliadka predstavovali pre žalobcu a jeho blízku rodinu obrovský psychický šok. Verejnosť sa dozvedela o jeho trestnom stíhaní aj z článku uverejnenom na internetovom portáli www.akuality.sk, ktorý bol publikovaný aj vzhľadom na zvesené obvinenie. Súd sa na tomto mieste zaoberal aj námietkou žalovanej ohľadne absencie a nepreukázania príčinnej súvislosti medzi nezákonným rozhodnutím a vznikom nemajetkovej ujmy, keď je podľa žalovanej zrejmé, že žalobca tento zásah len konštatoval, neuviedol prečo nepovažuje samotné konštatovanie porušenie práva a ospravedlnenie obsiahnuté v liste generálneho prokurátora Slovenskej republiky zo dňa 14.05.2018 za dostatočne účinný a efektívny prostriedok na vyváženie a zmiernenie nemajetkovej ujmy.

40. Podstatou priznania náhrady za nemajetkovú ujmu je preukázanie zníženia spoločenského postavenia žalobcu. Pokiaľ ide o vyjadrenie miery, akou bola zásahom znížená dôstojnosť alebo vážnosť osoby žalobcu v spoločnosti, treba vychádzať z následnej reakcie, ktorú zásah vyvolal v rodinnom, pracovnom či inom prostredí žalobcu.

41. Súd v danej veci potom poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR zo dňa 31.05.2007 sp. zn. 4 Cdo 177/2005, z odôvodnenia ktorého vyplýva, že trestné stíhanie a v rámci neho i prípadný výkon väzby predstavujú vážny zásah do osobnej slobody jednotlivca a vyvolávajú i ďalšie negatívne dopady na jeho osobný život a životný osud. Zasahujú do súkromného života jednotlivca, do jeho cti a dobrej povesti, preto sú spôsobilé, okrem porušenia práva na osobnú slobodu garantovaného čl. 17 ods. 1 Ústavy SR, obmedziť, či porušiť aj jeho právo na rešpektovanie a ochranu súkromného a rodinného života, dôstojnosti, osobnej cti a dobrej povesti tak, ako to zaručuje čl. 19 ods. 1 a 2 Ústavy SR. Je teda nepochybné, že trestné stíhanie, výkon väzby, prípadne výkon uloženého trestu, ktoré boli realizované v rozpore so zákonom, resp. ústavným poriadkom, sú spôsobilé vyvolať vedľa vzniku materiálnej škody aj vznik nemateriálnej ujmy vo sfére osobnostných práv. V súvislosti s nálezom Ústavného súdu SR č. III. ÚS 754/2016-42 zo dňa 24.01.2017 súd poukazuje na ustálený záver, že vedenie trestného stíhania na základe nezákonného uznesenia o jeho začatí, odôvodňuje s ohľadom najmä na čl. 46 ods. 3 Ústavy SR a čl. 36 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd právo na náhradu nemajetkovej ujmy takto stíhanej osoby, pokiaľ jej táto v príčinnej súvislosti s vedením trestného stíhania vznikla. Priznanie náhrady nemajetkovej

ujmy v peniazoch za vedenie trestného stíhania, ktoré sa právoplatne skončilo inak než odsúdením (a to aj v prípade, ak nebolo realizované väzobne), je ústavne akceptovateľným a ústavou predpokladaným spôsobom poskytnutia satisfakcie takto stíhanej osobe. Každé trestné konanie negatívne ovplyvňuje osobný život trestne stíhaného, na ktorého sa síce do okamihu právoplatnosti meritórneho rozhodnutia prihliada ako na nevinného, ale už samotný fakt trestného stíhania je záťažou pre každého obvineného. Už samotné trestné stíhanie výrazne zasahuje do súkromného a osobného života jednotlivca, do jeho cti a dobrej povesti, a to tým skôr, ak ide o obvinenie nepravdivé, ktoré je potvrdené právoplatným oslobodzujúcim rozsudkom súdu (Ústavný súd Českej republiky, nález sp. zn. I. ÚS 554/04 zo dňa 31.03.2005).

42. Súd mal vykonaným dokazovaním preukázané, že žalobca bol v čase vznesenia obvinenia (14.03.2016) osobou vyššieho veku, mal 73 rokov. V minulosti vykonával funkciu okresného a krajského sudcu a pred vznesením obvinenia naposledy vykonával činnosť notára. Výkon notárskeho úradu v zmysle § 14 ods. 1 písm. d) zákona č. 323/1992 Zb. o notároch a notárskej činnosti (Notársky poriadok) zanikol žalobcovi ex lege (ku dňu 31. decembra kalendárneho roka, v ktorom notár dosiahne vek 67 rokov), skôr ako mu bolo vznesené obvinenie. Tvrdenie žalobcu, že mal záujem vykonávať činnosť advokáta a po vznesení obvinenia mal ťažkosti zo zápisom, súd nemal za preukázané. Nespornou ale bola skutočnosť, že žalobca pred vznesením obvinenia bol 48 rokov činný v justičnej oblasti. Ako sudca a notár požíval vážnosť a úctu okolia. Súd po vykonanom dokazovaní následne ustálil, že práve a aj kvôli následkom začatia trestného stíhania došlo k zníženiu životného komfortu žalobcu. Vznesenie obvinenia pre obzvlášť závažný zločin, kde žalobcovi hrozilo uloženie nepodmienečného trestu odňatia slobody až na 15 rokov, nepochybne zasiahli do jeho života. Počas trvania vznesenia obvinenia boli so žalobcom vykonávané procesné úkony, bol odpočúvaný, bola mu vykonaná domová prehliadka, zhabané počítače. Trestné stíhanie malo vplyv na jeho psychické aj fyzické zdravie. Uznesenie o vznesení obvinenia bolo zrušené uznesením generálneho prokurátora Slovenskej republiky sp.zn. L. A. XXX/XX/XXXX-XX zo dňa 24.10.2016 z dôvodu porušenia zákona, keď generálny prokurátor Slovenskej republiky vyšetrovateľovi prikázal, aby o veci znovu konal a rozhodol. Nezákonné trestné stíhanie žalobcu trvalo viac ako 7 mesiacov, t.j. od 14.03.2016 do 24.10.2016, spolu 225 dní. Dňa 18.01.2017 bol na internetovom portáli www.aktuality.sk publikovaný článok pod názvom „Pripravili ho o pozemky za milióny eur. Prokuratúra prípad zastavila.“, týkajúci sa žalobcu, kde bolo uvedené celé meno žalobcu, ako aj jeho syna. V prípade ak by trestné stíhanie ani nebolo začaté, dôvod na takýto článok by nebol vznikol. Aj po zrušení uznesenia o vznesení obvinenia boli so žalobcom ďalej vykonávané úkony, keďže uznesením vyšetrovateľa ČVS: G.-XX/X-S.-H.-XXXX zo dňa 02.03.2017 bol do konania priradený znalec za účelom posúdenia osobnosti a vierohodnosti osoby žalobcu. Toto uznesenie bolo rozhodnutím generálneho prokurátora Slovenskej republiky sp.zn. L. B. XXX/XX/XXXX-X zo dňa 13.04.2017 zrušené pre jeho neopodstatnenosť. Trestné stíhanie bolo zastavené uznesením vyšetrovateľa Krajského riaditeľstva PZ v Trnave pod ČVS: G.-XX/X-S.-H.-XXXX zo dňa 31.05.2017 z dôvodu, že skutok nie je trestným činom a nie je dôvod na postúpenie veci.

43. Každé trestné stíhanie negatívne ovplyvňuje spoločenský, pracovný a osobný život stíhaného, a to bez ohľadu na jeho výsledok, teda aj je spôsobilé bez ďalšieho vyvolať vznik nemajetkovej ujmy najmä v takom prípade, ak sa preukáže, že bolo od začiatku nezákonné; ide o zodpovednosť absolútne objektívnu a za výsledok trestného konania vo veci samej, čím je založená zodpovednosť štátu za škodu obvineného spôsobenú uznesením o vznesení obvinenia. Pri odškodňovaní nemajetkovej ujmy za nezákonné trestné stíhanie každej fyzickej osoby sudcom nesvedčí bagatelizovanie závažnosti ujmy priznávaním neprímerane nízkych, resp. žiadnych náhrad; také rozhodovanie treba považovať za obchádzanie zákona i jeho účelu a pôsobí mnohokrát veľmi cynicky, bez citu pre elementárnu spravodlivosť, alebo absencie postupu podľa pravidla, podľa ktorého „nerob druhému to, čo nechceš, aby robili tebe“. Za situácie, kedy žalobca nie je schopný presne určiť a preukázať výšku škody spôsobenú nezákonným rozhodnutím, pričom však preukáže a odôvodní, že mu taká škoda vznikla, nemôže odvolací súd rozhodnúť, že mu preto škoda nebude vôbec priznaná, alebo že medzi protiprávnym konaním žalovaného a vzniknutou škodou nie je príčinná súvislosť. V takejto situácii má určiť výšku vzniknutej škody podľa spravodlivého uváženia a jednotlivých okolností prípadu (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo/125/2019 zo dňa 27.08.2019).

44. S poukazom na doposiaľ zistené skutočnosti, aj keď celé trestné stíhanie žalobcu bolo ukončené ešte v prípravnom konaní, avšak 7 mesiacov trval stav, počas ktorého bolo žalobcovi vznesené obvinenie, niet pochybností o tom, že vzhľadom na dovtedy váženu a bezúhonnú osobu žalobcu, ktorý počas

svojho života v pracovnom kolektívne požíval rešpekt a úctu, znamenalo výrazný a závažný zásah do jeho integrity, najmä cti, dobrého mena a dôstojnosti. Samotné vznesenie obvinenia zasiahne psychické zdravie každého človeka, čo sa následne odzrkadlí aj na zdraví fyzickom. Len samotné pripustenie a vysporiadanie sa s touto skutočnosťou je veľmi náročné pre mladého a zdravého človeka, o to viac pre človeka, ktorý by mal naďalej užívať pôžitky doposiaľ riadne vykonávanej práce. Žalobcov zdravotný stav v čase pred vznesením obvinenia nebol bezproblémový, žalobca trpel na aterosklerotickú srdcovocievnu chorobu, ale bol hodnotený ako stabilizovaný. Prebiehajúce trestné stíhanie tento jeho stav zhoršilo. Vychádzajúc z predložených zdravotných správ a záznamov však nemožno jeho zdravotný stav hodnotiť ako závažný. Tu sa súd čiastočne stotožňuje aj s argumentáciou žalovanej, že nezákonné rozhodnutie nebolo zjavne jedinou príčinou vzniku nemajetkovej ujmy, keď nie je možné vylúčiť zhoršený zdravotný stav aj vplyvom iných okolností (napr. veku). Túto skutočnosť súd potom zohľadnil pri rozhodovaní o výške náhrady nemajetkovej ujmy priznanej žalobcovi v tomto konaní.

45. Vykonaným dokazovaním tak dospel súd k záveru, že v tomto prípade iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadost'uchinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím. Podľa citovaného zákonného ust. § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z. pri určení výšky nemajetkovej ujmy súd prihliadol na osobu žalobcu ako poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracoval, keď v danom prípade bolo z trestného konania zrejmé, že išlo o prvé trestné stíhanie žalobcu, ktorý bol dovtedy bezúhonný. Súd pri rozhodovaní o výške nároku na nemajetkovú ujmu žalobcu prihliadol aj na dĺžku trestného stíhania, viac ako 7 mesiacov (od 14.03.2016 do 24.10.2016), vykonávané úkony zasahujúce do jeho práv (odpočúvanie, domová prehliadka) a dospel k názoru, že je potrebné čiastočne žalobe na náhradu nemajetkovej ujmy vyhovieť.

46. Nemajetková ujma vzniká samotným porušením základných práv a slobôd fyzickej osoby nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom. Ide o stav mysle poškodenej osoby, ktorý sa preukazuje empaticky, pravda za predpokladu, že sa sudca bude vedieť aspoň elementárne vcítiť do pozície trestne stíhaného človeka, ktorý sa musí podrobovať excesívnym úkonom orgánov činných v trestnom konaní, hoci je vo výsledku nevinný((uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo/125/2019 zo dňa 27.08.2019).

47. Podľa názoru súdu je preto potrebné čiastočne kompenzovať trestné stíhanie žalobcu, ktoré ovplyvnilo najmä jeho verejný, spoločenský a rodinný život a ustálil náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 3.375,- Eur, ktorá suma aspoň sčasti kompenzuje ujmu, ktorú spôsobilo trestné stíhanie žalobcovi. Súd pri určení výšky nemajetkovej ujmy ako satisfakcie vychádzal zo zásahu najmä do sféry rodinného a spoločenského života žalobcu, ktorý vykonával takmer 50 rokov prax v justičnom prostredí a nikdy by nečakal, že sa raz po odpracovaní toľkých rokov ocitne na strane stíhanej osoby. Súd bol toho názoru, že vznesenie obvinenia, ako aj vykonávanie úkonov - domová prehliadka, odpočúvanie, významnou mierou zasiahli do jeho postavenia, dôstojnosti a spôsobili mu aj ujmu psychickú. Psychické útrapy, ktoré predstavuje vznesenie obvinenia s hrozbou trestu odňatia slobody vo výške 15 rokov osobe, ktorá je vo veku XX rokov, si možno len ťažko predstaviť. Prakticky takáto situácia by mohla u žalobcu vzbudzovať obavu ako pri uložení trestu odňatia slobody na doživotie. Ďalším argumentom, na ktorý súd prihliadal bola aj tá skutočnosť, že žalobca už nebol aktívne činný v profesijnom živote, čo však výraznou mierou neznižuje jeho nárok na priznanie majetkovej ujmy, vzhľadom na osobu žalobcu, ktorý bol dlhoročným sudcom. Vychádzajúc z povahy trestnej veci (obzvlášť závažný zločin podvodu), dĺžky trestného stíhania (viac ako 7 mesiacov) a preukázaných dopadov trestného stíhania do osobnostnej sféry žalobcu a okolností, za ktorých k nemajetkovej ujme došlo, považuje súd priznanú náhradu nemajetkovej ujmy za zodpovedajúcu všeobecnej predstave spravodlivosti a slušnosti.

48. Súd ďalej uvádza, že stanoviť presnou sumou výšku náhrady nemajetkovej ujmy za deň či mesiac trvania väzby alebo vedenia trestného stíhania vopred pre všetky prípady nie je možné, pretože primeranosť výšky náhrady nemajetkovej ujmy musí zohľadňovať vždy osobitné okolnosti prípadu, ktorých rozmanitosť nemožno vopred postihnúť. Rovnako tak nie je možné ani mechanicky prevziať závery rozhodovacej praxe súdov iných štátov či Európskeho súdu pre ľudské práva, a to najmä s ohľadom na odlišnosť životnej úrovne v jednotlivých štátoch, ktorá rovnako tak musí byť zohľadnená, pokiaľ priznaná výška náhrady nemajetkovej ujmy má zodpovedať predstavám spravodlivosti a slušnosti v danom čase a na danom mieste. Ani to však neznamená, že rozhodovacia prax týchto orgánov by nebolo na mieste nezohľadniť (nález Ústavného súdu SR sp.zn. III. ÚS 754/2016 zo dňa 24.01.2017).

49. Výšku nemajetkovej ujmy aj s prihliadnutím na závery konštatované Ústavným súdom SR v predchádzajúcom odseku a závery súdu konštatované v prejednávanej veci v predchádzajúcich odsekoch, súd potom stanovil na sumu 15,- Eur za každý deň trestného stíhania, t.j. 225 dní x 15,- Eur = 3.375,- Eur. Pri stanovení výšky, ktorá závisí od voľnej úvahy súdu, súd podporne odkazuje na rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp.zn. 30Cdo 2357/2010 zo dňa 11.01.2012, uverejnený v Zbierke súdnych rozhodnutí a stanovisk Najvyššieho súdu Českej republiky, zošit č. 4/2012, pod R 52/2012, s. 327 a nasl., ako aj na v ňom uvedenú širokú komparáciu rozhodovacej praxe Európskeho súdu pre ľudské práva a súdov iných európskych štátov.

50. Súd preto uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi titulom nemajetkovej ujmy sumy vo výške 3.375,- Eur.

51. Vo zvyšku uplatnenej nemajetkovej ujmy súd žalobu ako nedôvodnú zamietol, nakoľko mal za to, že výška nemajetkovej ujmy požadovaná žalobcom v žalobnom návrhu je neprimeraná následkom, ktoré boli žalobcovi nezákonným rozhodnutím o vznesení obvinenia a následným trestným konaním spôsobené.

52. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

53. Podľa § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

54. Podľa Čl. 4 ods. 1 a 2 CSP, ak sa právna vec nedá prejednať a rozhodnúť na základe výslovného ustanovenia tohto zákona, právna vec sa posúdi podľa ustanovenia tohto alebo iného zákona, ktoré upravuje právnu vec čo do obsahu a účelu najbližšiu posudzovanej právnej veci. Ak takého ustanovenia niet, súd prejedná a rozhodne právnu vec podľa normy, ktorú by zvolil, ak by bol sám zákonodarcom, a to s prihliadnutím na princípy všeobecnej spravodlivosti a princípy, na ktorých spočíva tento zákon, tak, aby výsledkom bolo rozumné usporiadanie procesných vzťahov zohľadňujúce stav a poznatky právnej vedy a ustálenú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít.

55. O nároku na náhradu trov súd rozhodol podľa zásady úspechu v konaní v zmysle § 255 ods.1CSP. Žalobca sa domáhal zaplata sumy vo výške 15.000,- Eur. Úspech mal v časti priznania nároku ako takého, čo do jeho základu, pričom mu bola priznaná suma 3.375,- Eur. Súd na prejednávanej prípad pri priznaní náhrady trov konania aplikoval článok 4 základných zásad CSP, ktorý obsahuje analógiu legis a analógiu iuris, umožňujúcu sudcovi použiť ustanovenia svojím obsahom a účelom natoľko podobné, že je podľa neho žiaduce posúdiť aj právne veci, ktoré do hypotézy právnej normy výslovne poňaté neboli. Stanovenie výšky nemajetkovej ujmy je voľnou úvahou súdu berúc do úvahy, vzhľadom na okolnosti konkrétneho prípadu, skutočnosti významné pre jej určenie. V prejednanom prípade žalobcu nemožno vnímať ako procesne neúspešného v spore; žalobcovi bola priznaná nemajetková ujma, aj keď v nižšej výške ako si uplatňoval. Žalobcu nemožno ad absurdum zaťažiť procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku na základe úvahy súdu. Primárnym faktom je, že škoda, resp. nemajetková ujma bola spôsobená; jej výška je potom výsledkom úvahy súdu. Súd v tomto prípade priznal žalobcovi plnú náhradu trov konania z prisúdenej sumy, t.j. 100 % zo sumy 3.375,- Eur, čo možno zdôvodniť cez interpretáciu pojmu úspech vo veci, keďže ten sa skúma čo do právneho základu, a nie čo do výšky priznaného nároku (porov. rozsudok Krajského súdu v Trnave zo dňa 24.04.2018 sp.zn. 9Co/130/2017, bod 71 odôvodnenia).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie v lehote do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Trnava (§ 355 ods. 1 CSP, § 357 písm. m) CSP).

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach podania, a síce ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, podpis, spisová značka konania (§ 127 ods. 1 CSP) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) (§ 363 CSP).

Odvolaie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. Odvolaie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné. Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolaie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolaie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak žalovaný dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, žalobca môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákon č. 233/1995 Z. z.).